د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

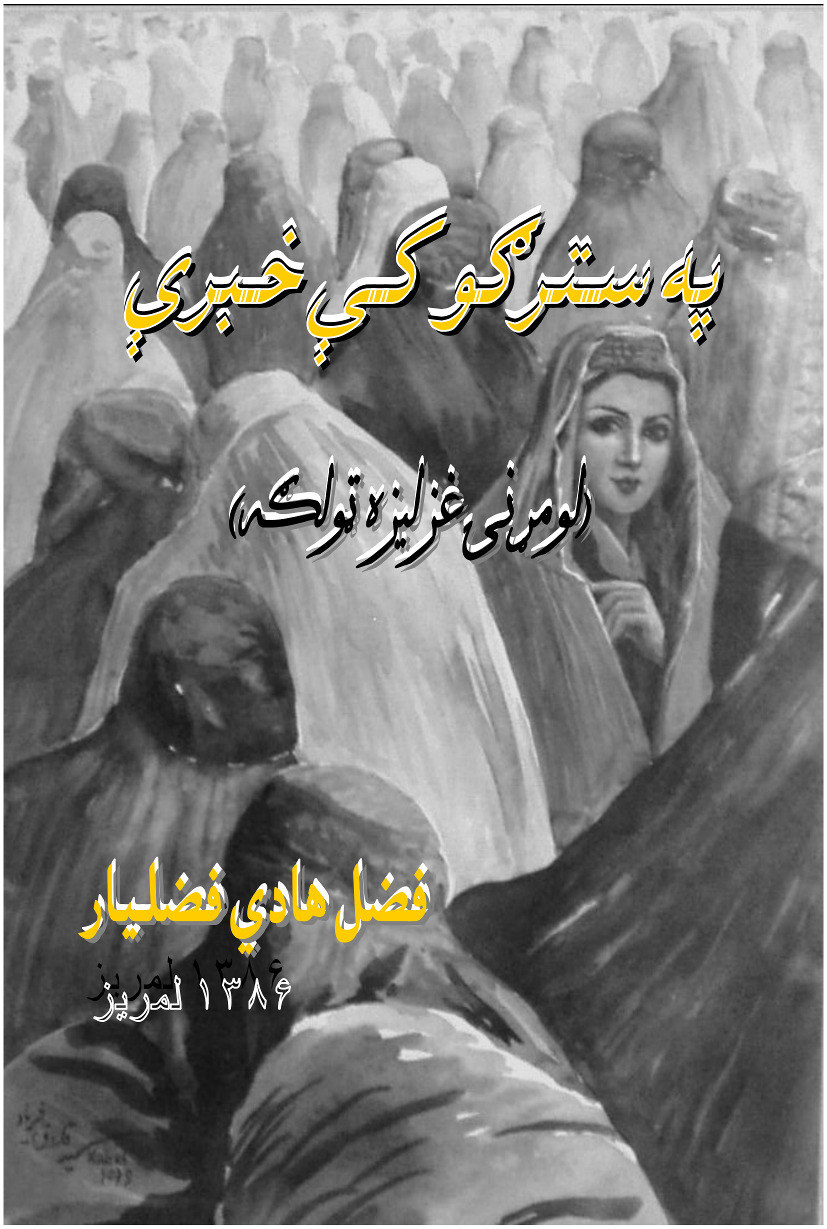

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انټرنېټ کې په لیکه کوونکی :

سمسور حبيبي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالــۍ

دا کـتـاب هغـو دوو ګـرانو او زړه تـه راتـږرو ګلانو تـه ډالـۍ کـوم، چـې د یـوه یې زه د احسـان پوروړی یم او د بل مې تـول پښتـون قـام:

۱- د هـېـواد سـتـر او پـیـاوړي لـیکـوال ، شـاعــر، څـېړونکـــي، ژبپـوه او روحـــــاني شخــصیت

استاد محمداصف صمیم

تـه

۲- هغـه چـاتـه چـې دا هـر څـه یـې پـه مـا ولـیـکل خـو....

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

د کتاب ځانګړني:

د کتاب نوم: په سترګو کې خبرې

شاعر: فضل هادي (فضليار)

خپرونکی: مومند خپرندويه ټولنه

کمپوزګر: محمدحسيب (انوري)

ډيزاينګر: نجيب الله (نايل)

د پښتۍ او انځورونو ډيزاين: لمر (ککړکی)

د چاپ زيار: شريف الله (ناصري)

د چاپ شمېر: ۲۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال: ۱۳۸۶ لمريز

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګران فضلیار

غزلیز نوښتونه

ځيني خلك په دې عقيده ښكاري، چې خپل كلتـور او مقدساتـو ته سپكاوى او يا ستـغې سپورې پـه ادب كـې بغـاوت دى، او پـه دې ډېر خوښ وي، چې د باغي شاعر او ليكـوال پـه نـوم وپېژنـدل شـي. حال دا چې د ادب ژبـه د هنـر ده، او هنـر لـه ښـكلا پـرته بل انځـور نـه لري. په سپكو او سپورو كې به جذبه وي، خو هيڅكله ورته فن ويلى نه شو، او نه ښكلاييز ارزښت لري. دغه ډول شعرونه پـه اصل كـې لـه فكري او ايډيالوژيكي ستونزو نه زېږېدلي ښكاري، او ادبي بغاوت نه دى.

شاعرانه بغاوت به هم له ښكلا او هم له هنـره ډك وي. د بېلګـې پـه ډول د شيخ متي بابا نظم د نصر لـودي او شـيخ اسمعيـل د منظومـو پـه وړانـدې يـو ادبـي بغـاوت دى. ځكـه شـيخ بابـا پـه كايناتـو كـې د لومـړي ځـل لـپاره پـه سيـستماتيك ډول د جـمال مـشاهده تـر سـره كـړې، او نظم يې لـه ستـر مـولانا رومـي (رح) سره پـه سيالـۍ د لاهـوت پـه لـور پـه الـوت دى. همدارنګه خوشال بابا او بيـا وريـسې استـاد حمـزه درواخلـه.

خـبره بـه نـه اوږدوم، زمونـږ د ځوانـو شاعـرانو ترمنـځ د ښاغلـي فضليـار غزليـز نوښتـونه ماتـه يـو ډول ادبـي بغـاوت ښكاره شـو، پـه

د فضليار لومړنى غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ډول چې نه يې روايت تېر او تکراري سمبول ګڼلی، او نه يې په فکر د فن ملا ماته کړې، هر خيال ته يې د هنر د ښاپېرو لباس وراغوستی، خو دا فېشن او ارآيش هيڅکله هم پردی نه ښکاري، او نه د چا تقليد دی.

لار يې بېله او ځانګړې ده، له داسې يوه تشخص سره روان دی، چې د پښتون فطرت د رومان پالنې د ستر ذوق استازې کوي:

(د تروو اوبو ماهی) به دومره د چا خوښ نه شي، او نه دغه ترکيب په رومبيو کې خوږ لګي، خو چې کله ورته شاعر په خپل شاعرانه منطق رنګ اميزي ورکوي، او تصوير ترې جوړوي، کتې متې د (زشت و زيبا) ادبي صنعت تر پولو رسي:

تـه د تـروو اوبو ماهـی يـې د جانـان انځوره!
تـل مـې د سترګو پـه رانـه سـمندرګي کې اوسې

او تر دې يې دغه بل انځور لا ښکلی ښکاري، چې ملي احساس يې هم بدرګه کوي:

د يار وصاله تـه هم سم د خپلواکۍ غوندې يې
ماتـه، کې نه ښکارې پـه سورې د برې کې اوسې

او که د همدغه غزل په يوه بل بيت کې يې د (کم عقلې) خطاب نه وی، نو زما غوندې خوش باورو خلکو به په څه ناڅه ډول د عرفان د وجودي تګلارې لاروی ګڼه:

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې
تـه خو هر وخت ګوره زما پخپل زړګي کې اوسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کره کتنې په نیت نه خو د نظرماتې په دود به ددې ښکلې غزل یو بل بیت هم په نښه کړم، چې د جانان خیال پکې له مضر چینجي او سر له وچ لرګي سره تشبیه شوی، چې د شعري توکو له مخې هیڅ ارزښت نه لري، خو څرنګه چې د ښاغلي فضلیار له شاعرانه برلاسۍ او لوړ استعداد نه ښکاري، په ډېرې لږې پاملرنې دغه ستونزه حل کولی شي، او ما ورته هغه د چا خبره ځکه وریاده کړه، چې ډېره ستاینه یې همدلته بریك نه کړي، پرېده چې نور ښه نوښت رامنځته کړي، او دا الهي (ج) قانون هم دی، چې کاینات یې په یو ځل بشپړ او سالم نه دي را استولي، ځکه بیا به زمانه د خلاقیت له جوهره بې برخې شي.

د بل هر لوړ او بااستعداده ویناوال غوندې ښاغلی فضلیار د خپل ځانګړي فطرت له مخې مشخص تشبیهات، استعارې او نومونې لري، چې دده تصویرونه یې ګڼلی شو، داسې نه ده، چې د نورو پخوانیو او زاړه نوښتونه یې کارولي، چې د شاعرۍ د سقوط نښه وي، همدغه یې ماته یو ادبي بغاوت او یا نوښت ښکاري:

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووایم
ته په بازارونو کې شغاری د چنار غواړې

***

یو وخت به ددې خاورې شهیدان ټول راژوندي شي
یو وخت به زمونږ سترګې بیا غړیږي دوی ته څنګه

د فضلیار شاعري په مجموعي ډول د انځور په برخه کې له ښکلو تشبېهاتو او استعارو نه سرشاره ده، او زیات وخت دغه تشبیه په تمثیل هم اوړي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي زما مينه به خپل زړګي کې پټه ساتې
دا ساده ګله رانه لپه کې درياب غواړي

***

ستا لومړۍ خندا شپېلۍ د اسرافيل وه
يو ځل بيا وخانده شاباس چې ژوندی شم

(په سترګو کې خبرې) غزل ټولګه چې له سره تر پايه وکتل شي، هر ځای پکې فضليار د يوه پښتون او سپېڅلي ګروهمن په توګه ځپاند دی، شاعري يې دومره سپېڅلې ده، چې د تقليد بوی هم نه لري، داسې نه ده لکه ځو تنې او يو سر.

په شاعرۍ کې يې ټولنيز ارزښتونه، مقدساتو ته درناوی په لوړه هنري ژبه تر دې حده دی، چې د خپلې ټولنې عکاسي او انځور يې ګڼلی شو. د پتمن ملت تشخص، د ازادۍ جذبه او د يرغلګرو ماتې پکې د يوې حماسې په ډول په ځپو دي.

زه په پای کې دغه ژور فکر په لالوړ خيال ښکلی غواړم، او ګران فضليار ته له لوی خدای (ج) نه د خوشال بابا د (پښتون او د شاعر اسلام علامه اقبال د (مرد کامل) جوړېدو دعا کوم.

په شاعرانه ولولو

ناګار

پوهنتون مينه
۱۳۸۶/۵/۳۰

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل پېغلو ماڼو ورته لوګی کړی

د سترګو شاعر (فضل هادي فضليار) په ۱۳۷۹ لمريز لېږديز کال، د ننګرهار په عالي لېسه کې زما د دولسم ټولګي زده کوونکی و. د وطن په حساب مې هم ورسره اړيکې درلودې او د خوږو اخلاقو خو به يې څه نه وايم.

خدای شته چې هاغه مهال يې پر شاعرۍ خبر نه وم خو شعر يې لکه چې پټ ليکه ، ځکه د ډېرو نورو پښتنو په څېر، دده په مالت کې هم دې هنر ته په درنه سترګه نه کتل کېږي. خو اوس پوه شوم چې فضليار لا ډېر پخوا د هنر د کلي په کوڅو کې د غزل وظيفه ټوله کړې ده.

ما چې دده نوښتګره، خوږ ژبې او غزلبوله شاعري وليده، نو حيران شوم چې زما مات او ګوډ قلم به کله دومره توان ولري چې د فضليار غوندې ځلمي په تانده شاعرۍ هنري او ادبي ليکنه وکړي.

فضليار د ځينو نورو ځوانو شاعرانو په څېر بې دانو بوس نه دي باد کړي ، او نه يې هم اسمان د خيال په تيګو ويشتی.

هغه هر څه ته په خپلو شوخو هنري سترګو کتلي او هماغسې انځورونه يې ترې اخيستي. د خيالي نړۍ د ترخو اوبو په سيند کې يې لامبو نه ده وهلې ، بلکې ځان يې د شعر د خواږه اباسين تل ته رسولی او اصيلې ملغلرې يې ترېنه راويستې دي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضليار شعر اخلاقي، ديني، ټولنيز، پښتني، ملي او حماسي ښېګڼې لري. د نکريزو، سرو شونډو، شنو خالونو، بنګړيو او .... په بازار کې ډېر نه دی ګرځېدلی. هغه هر څه ته د حقيقت په سترګه کتلي او هغه يې د رياليزم د سروزرو په تله تللي دي.

د فضليار د نقادۍ ژبه اورونه بلوي ، او لکه د څپېو د سکروټو غوندې سرې سپرغۍ بادوي. شعر يې د خوشحال خان د حماسو رنګ لري. خوشحال بابا وايي:

څو وانخلي له غليمه انتقام
مرد نه خوب کا نه خوراک کا نه ارام

د فضليار لاندې بيتونه وګورئ:

خپلواکي مې د خپل قام راځخه غواړي
له غليمه انتقام راځخه غواړي
باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قيام راځخه غواړي

ترپايه....

د شعر ژبه يې ډېره سپېڅلې، ساده، روانه او رښه ده؛ او د نورو ژبو له اغېزه يې د غزل جامې پاکې ساتلي دي.

فضليار که څه هم د عمر زيات کلونه په کوزه پښتونخوا کې تېر کړي خو د هنر خوله يې په بېلمازه اوبو نه ده کنګال کړې.

شعر يې د بديع او بيان په هنري او ادبي صنعتونو داسې پسوللی، چې سړی ورته ګوته په غاښ پاتې کېږي. د ښه تکړه انجينر او معمار غوندې يې د تشبيې، استعارې او کنايې ښېتې په خپلو ځايونو لګولي او د غزل رنګينه ماڼۍ يې ورځخه جوړه کړې ده.

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضلیار کشر هلک دی ، خو په غـزل کې یې د ډېرو مشـرانو پـر پلـونو پل ایښـی ، حـیران یم چې دا الهـام ورته لـه کومو غــرونو د غـــزل ښــاپېریو راوړی دی. وګـورئ ، په لاندې غـزل کې د کاظـم خان شیدا غوندې ښه پوهـېږي خو دار ته په ډېر ویاړ روان دی.

کاظـم خـان شـــیدا وایي:

هـسې نـه چـې دار محــروم پـه مــیدان پرېــږدي
کــه یــو ســر پــه تــن لــرې بلـنـد همـتــه

فضلیار صیب هم ورسره مناسبه سیالي کړې ده ، دا وایي:

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لـور د دار روان دی
خو بیا هم شکر دی چې ستا د عشق پر لار روان دی
وطنه! ستا مینه کې ځیني لـه سرونو تېر شول
د ځینو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

زه ورته دا بیـتونه ډالــۍ کـــوم:

داره جـــنـــازه مـــې درنـــه ونـــه کـــړې
ځـــوړنـد تــر قـیامـتـه داســې ښــه یـمــه
پـاتـې کـه دا زوړ ګـرګـیـن لـــه مـانــه شـــو
زه به لـه مـیرویــس نیکــه نه نـه یمــه

فضلیار په پورته غــزل کې خپلـه ایمـاني او افغـاني دنده په ښـومره بریالـیتوب سره سرته رسولې ، او هـنري ارزښـتونه یې ښـومره خوندي ساتلي دي. خپل سـر د وطن لـه میـنې قـربانوي او

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

دار ته په خوشالۍ روانېږي، خو د وطن خرڅوونکو او بې ننګو دلالانو له مخونو څخه پردې پورته کوي او راتلونکي نسل ته يې ورپېژني.

زما په اند فضليار د شعر خپل ځانګړی سبک او بېله لار لري ، چې هغه له نورو څخه بېلوي. د هغه د شاعرۍ يو څو ځانګړنو ته په لاندې ډول ګوته نيسم:

د فضليار له شعر نه معلومېږي چې د افغانستان د نورو سيمو لهجې او ګړدودونه يې زده دي ، او په بېلا بېلو پښتنو سيمو کې راته بلد ښکاري.

نور سختې دلته شپې شوې له دې کلي کډه ورم
ترخې د ژوند شيبې شوې له دې کلي کډه ورم
د ژڼو ګلالۍ خېرې سپېرې شوې فضلياره
شروع پکې نشې شوې له دې کلي کډه ورم

په پورتني بيت کې د (ژڼي) يا د جمعې په بڼه د (ژڼو) کليمه د هېواد په جنوبي سيمو (پکتيا، پکتيکا او خوست) کې مروجه ده.
ده کمال کړی چې د نورو لهجو رواجولو ته يې هم پام کړی او خپل غزل يې پرې رنګين کړی دی. په لاندې غزل کې يې کندهارۍ لهجې ته پام وکړئ:

کندهاري ياران چې کله راپه زړه سي بارا
په هغه دم مې نو زړګی ذره ذره سي بارا
ژبه مې ګونګه سي بيخي غزل ويلای نسم
خو چې تا ووينم غزلې راشېوه سي بارا
ترپايه....

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه په لاندې غزل کې يې د کوزې پښتونخوا د پښتنو لهجه راخيستې ده:

هر وخت په کې ملګرو شور ماشور غونته کې دی
دا زړه مې بس د ځو شوخانو کور غوتته کې دی
سهار نه تر ماښامه مې په ژبه ستا نامه وي
هر لفظ يې په ايمان د ټنګ ټکور غوتته کې دی
تر پايه...

همدارنګه د فضليار بله ښه برلاسي په شعر کې داده ، چې مهمل الفاظ يې په ډېرو مناسبو کليمو پسې تړلي او د خپل غزل مقام يې پرې لوړ کړی:

نه ښکلي ملي، نه مې څوک تنکي منکي خوښېږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چتې پتې خوښېږي
نظم چتياټ ګڼې ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښېږي

د فضليار کمال ته ځير شئ ، چې څنګه ښه يې له (تنکي) سره د (منکي) او له (چتې) سره د (پتې) مهملې کليمې راوړې دي.
د فضليار صيب د شعر بله ځانګړنه چې د هغه شعر له نورو ځوانانو څخه بيلوي ، داده چې هغه په سياسي مسايلو کې ادبي نزاکتونه مراعتوي ، لکه د نورو غوندې کنځلې نه کوي بلکې د واقعتونو له مخه د کنايو او استعارو په ژبه حجابونه پورته کوي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو يې لاندې بيتونه وګورئ، چې په څومره ادبي نزاکت سره د ګاونډيو هېوادونو په اوږو د احسان درون پېټې ږدي او د شوروي تګ لورې ورته څرګندوي. دغه راز د جهاد په اتلانو غږ کوي چې که له روس نه مو مخ راړولی نه وی، نو کفري لمن به يې له نړۍ څخه نوره هم تړوله شوې وه:

دا خـــلك دې مـونــږ تـــه دُعـاګانـــې کـــړي
مونــږ کـــه نــه وای روس تــر هندوستــانــه تــه
ولـــې دي افـغـانـــه دومـــره ژر پرېـــښـود
ســـتا دوښـمـــن روان و لـــه جهـانـــه تـــه

دا چې فضليار په يوه علمي او ديني چرګۍ را لــوی شــوی، پلار او ترونه يې ديني عالمان او نيکه خو يې د طالبانو او ملايانو جرنيل و. نو ځکه يې په غزلو کې ډېر مذهبي څرکونه هم ليدل کېږي.

تاســو وګــورئ چې په لانـدينيو بيتـونو کې يې څـــومـــره لــوړ ديـنـي مـفـاهـيـم په ډېرو لـــنډو او سـاده ټکـــو کې بيـان کـــړي دي:

زړه! څــه چـــې دې خوښـــه وي کـــوه يـــې خـــو
پـــام کـــوه چـــې رب درڅخـــه هيـــر نـــشي

فضليار زړه ته د هر څه د کولو اجازه ورکوي خو يوائې يو شرط پرې ږدي ، چې خداى به نه هيروي. دده کمال دادی چې همدا يو شرط دومره جامع شرط دی چې له امله يې سړی له هر ناوړه کاره ژغورل کېدای شي. ځکه چې الله د چا په ياد وي نو هېڅکله به بې لارې نشي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه لاندې بيتونه يې وګورئ:

پرته له تقوا پرته له دين څخه
څوک وايي چې ژوند لکه زقوم نه دی

***

هغوی ژوندي دي هغوی ژوند او مينه دواړه کوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري
او داسې نور.

همدارنګه د فضليار له شعر نه د هېواد د ابادۍ ، ملي ازادۍ ، سولې او ارامۍ وږمې راولاړېږي ، هېوادوالو ته د ښه او نوی ژوند زيری ورکوي ، نهيلي په کې ډېره نه ترسترګو کېږي ، له ټوپک او جنګ څخه کرکه کوي او پر ځای يې د کتاب ، قلم او ښتني حجاب سره مينه لري :

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس
دده د لاسه مو د مړه نيکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس
ترپايه....

هغه د همدې غزل په پای کې خپل يو خصوصيت او ځانګړتيا ته اشاره کوي او وايي:

نور دې د سترګو او ښو په ژبو نه پوهيږي
د فضليار زړه درنه تکه سپين ځواب غواړي اوس

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ريښتيا ده چې فضليار سپيني او زړه ورې خبرې کوي ، او له نورو څخه د هغوی د کړنو سپين حساب غواړي. په غزل او ورځيني ژوندکې له هيچا څخه نه وېرېږي ، د رحمان بابا غوندې نه د چا بې ځايه غندنه کوي او نه هم بې ځايه ستاينه.

ما چې دده جرئت، استعداد، هنري شوخۍ او خوږو اخلاقو ته سوچ کړی، نو دا غزل مې په ذهن راورېدلې ، چې دلته يې فضليار صيب ته ډالۍ کوم:

نه پېچومي کې تم شوی نه په څوړ
دا د هسکو غرو د سپينو واورو چړ
هره چيغه يې ږلۍ د پشه کال ده
چې باران ورسره مل شي جوړ کړي خوړ
غاړکۍ يې د غزل ناوې ته راوړه
ملغلرونه يې جوړ دی هر يو لړ
په قلم او ځلميتوب يې برکت شه
راته ښکاري د پامير له غره نه لوړ
ننداره يې چې په سپينه ږيره وکړه
يارمحمد يې د ستايلو بولي وړ

زه خپله ليکنه رانغاړم او د فضليار صيب د شاعرۍ په هکله دومره وايم، چې هغه واقعاً خوندوره، ساده او ښکلې پښتنه شاعري کړې ده. زه يې په دواړه مخه ښکلوم او د راتلونکي نسل د وياړ هنري شمله يې ګڼم.

په اشعارو کې يې بې ځايه ، شډل او بازاري لُغتونه نه دي راوړي. غزل يې د پښتو ادب لپاره غټه پانګه ده. د رياليزم په رڼه لار يې قدمونه اخيستي او د خپلو همزولو نه يې د غزل لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېله کړې ده. له ښاره وتی خو نرخ يې نه دی پرېښی، د قافيو خوند او د شعر طول او عرض ورنه نه دی خراب شوی. زه وربانديې ويارم ، مور و پلار او ټولو پښتنو ته يې مبارکي وايم.

بې عيبه يوازې الله دی ، انسان که هر څومره پياوړی او تکړه شي بيا هم نيمګړتيا لري ، داسې به د ده په شعر کې هم نيمګړتياوې يي. خو فضليار خپلو نيمګړتياو ته هم پاخه او هنري رنګونه ورکړي.

زه په پای کې دده تاندې هنري ځوانۍ ته د دُعا لاسونه لپه کوم او په لاندې ډالۍ يې لمانځم:

د پګړۍ بلا دې واخلم د شملې دې را په سر شه
خدای دې وساته له سترګو غليمان دې له نظر شه
له سپين ږيرو نه يې وروسته،هلکان دې نيوی نشي
د غزل توره تېره کړه لږ څه نور هم زړور شه
سپوږمۍ ونيسه له لاسه ستوري ټول په خوب ويده کړه
د غزلو لمر دې خور په پښتونخوا کې لروبر شه
خدای دې دواړه په جنت کړي کوچی داسې درته وايي
فضلياره دا کتاب دې مور او پلار ته بختور شه

په پښتنه مينه

استاد يار محمد (کوچی)

د کوچيانو کلی، قصبه، جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضلیار پېژندنه

فضل هادي فضلیار د منځني قد ، سپین رنګ او له خندا ډکې څېرې لرونکی تنکی ځوان دی؛ چې له ننه درویشت کاله وړاندې یې د محترم مولوي عبدالعزیز په کورنۍ کې نړۍ ته سترګې پرانستې دي.

څرنګه چې هغه د سره رود د نوموتي عالم مولوي علي احمد (چې په جرنیل صیب مشهور و) لمسی دی، او د یوې دیني او مذهبي کورنۍ پورې تړاو لري؛ نو د ښو او بدو له پېژندو سره سم یې دیني زده کړې پیل کړې. فضلیار د وخت په تېرېدو سره ځان له جوماته ښوونځي ته ورسوو ، د ننګرهار له عالي لېسې فارغ شو او د کابل د پولیسو اکاډمۍ جنايي څانګې ته لاړ.

فضلیار خپلې ښوونیزې هڅې نورې هم ګړندۍ کړې، د ننګرهار پوهنتون تر انګړه ورسېد؛ او اوس د همدې پوهنتون د انجینرۍ پوهنځي د پنځم کال زده کړی (محصل) دی.

فضلیار هغه د چا خبره ژوندۍ مرۍ ده، د لوړو زده کړو ترڅنګ په فرهنګي برخه کې هم ډېر فعال دی او د خپلې ژبې سره د بې کچې مینې له امله د فرهنګي ډګر په سرلارو کې راځي.

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مخکې د مینې مجلې د کتونکې ډلې غړی او تر ثنګ یې د پژواک خبري اژانس پري لانس ژورنالست و. خو اوس مهال د نړۍ مجلې مسئول مدیر او د ځوان کلتوري خوځښت د علمي او څېړنیزې څانګې مشر دی. دغه راز د یو شمېر نورو خپرونو سره قلمي همکاري هم لري.

فضلیار د خپلې شاعرۍ په څېر ډېر خوږ او د نرم خوی څښتن دی. ډېرې خبرې نه کوي ، او بې ځایه کړتې پړتې یې نه خوښېږي.خو د ځینو ملګرو په اند د مینه ناک طبیعت ترڅنګ ډېر شوخ هم دی ، او یو شمېر یاران یې له شوخۍ څخه سر ټکوي.

په هر حال د هغه خوځنده قلم او ګړندۍ فرهنګي هڅې د ستایلو دي. زه ورته ددې غزلتولګې د چاپ مبارکي وایم او خپله لیکنه د حمزه بابا په دې بیت پای ته رسوم چې وایي:

خدای دې مین ډېر کړي چې ښېرې کوي
ماته خو نور چل د دُعـا نه راځـي

نصیراحمد بناد
د ځوان کلتوري خوځښت مشر

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس

وايي زما مینه به خپل زړګي کې پټه ساتي
دا ساده ګله رانه لپه کې دریاب غواړي اوس

چې خپل عزت ، قدر او پت يې په کې ولیدلو
په اروپا کې ګوره پېغلې نور حجاب غواړي اوس

اول يې وېل راځه لیلام یم په تاوان یم یاره
د هرې خولې د هرې غېږ رانه حساب غواړي اوس

دده د لاسه مو د مړه نیکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس

هغه بې عقله چې له تانه يې ځان ښکلی ګاڼه
دادی راغلی دی، مافي هغه ګلاب غواړي اوس

نور دې د سترګو او بڼو په ژبو نه پوهېږي
د فضلیار زړه درنه تکه سپین ځواب غواړي اوس

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

***

کاش په هر اشنا مې ګران لکه ماشوم شم
کاش د هر دښمن پر سر لکه اتوم شم

د دي خپل زړګي په زړه کې به مې اوسم
کاش جانانه دومره خوږ لکه ستا نوم شم

غوارم ستا په شان پري ځان ته واده کړم
غوارم سم د کوه قاف د پاچا زوم شم

پولادي زړه مې پوښتنه درنه کاندي
چې دا ولې ستا په مخ کې لکه موم شم؟

ځان ظالم او کبرجن راته ښکاريږي
خو چې ستا کبر رایاد شي ، نو مظلوم شم

پر سينه دې سپين که تور تيکری خوښيږي؟
راته وايه چې په دې دواړو کې کوم شم؟

فضلياره خير که اوس ورته هيڅ ښکارم
خو که وخت راغی نو بيا به ورمعلوم شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د وخت نادودو ناکردو کې به ترکله اوسي
نور به مې روح او جسد دواړه يو تر بله اوسي

ستا ټول غمونه چې هر يو يې لکه غره غوندې دی
زما د زړه کونج کې ځائيږي بل ځای ځله اوسي

تر څو چې هاغه پورې غره کې خونخور باز اوسيږي
د سولې شنه کوتره دې کلي کې کله اوسي

خدايه! د هر مين برخليک د هاغه باغ په څېر کړې
چې د نري چنار تر څنګ پکې شنه وله اوسي

رب دې زمونږ د چم پر ښکلو باندې ورحميږي
د ښکلاګانو قاتلان بيا ډله ډله اوسي

ته بې وفا د فضليار له زړه چې لاړې نو څه؟
هاغه ده هلته پر هماغه ځای اوس بله اوسي

د ساينس او تکنالوژۍ اسلامي پوهنتون

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مصطفی سالك پر ليکه

***

پوهیږې اوس مې څنګه بې له تانه زندګي ده ؟
جانانه! وه جانانه! بلا ګرانه زندګي ده

د سترګو له یو رپ سره یې څوک سو نه واخلي
ددې وطن د خلکو څه ارزانه زندګي ده

پښتون یې چې ونه ګڼې کوم بل څه ورته وایه
د چا چې بې حجرې او بې اذانه زندګي ده

چې یار یې وي ، کوکنار یې وي او رحم پر خوارانو
د داسې خلکو بالکل بې ارمانه زندګي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مينې ، بې لتانه ، بې لـه ياده دې جـانانه
بې عقلـه او بې روحـه بې وجـدانه زندګي ده

چې نه پکې عزت وي ، نه غيرت او نه مـيړانه
هغـه ګـورئ ملګـرو بې ايمـانه زندګي ده

سـره له دې چې ډکه ده له رنځـه فضلياره
خـو بيا هم ګـوره مينه څه کامرانه زندګي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

داسې خو نه ده چې تنها مې په زړګي کې اوسې
ته په ګلاب ، ته په شفق ، ته په سپرلي کې اوسې

ته د تروو اوبو ماهي يې د جانان انځوره !
تل مې د سترګو په رانه سمندرګي کې اوسې

زړګيه! ټوله ورځ کې يو سات هم په خپل ځای نه يې
بس همېشه د يار د غاړې په ځوندي کې اوسې

د جانان خيال، مضر چينجيه! پام چې مات يې نه کړې
څومره بې پامه مې د سر په وچ لرګي کې اوسې

د يار وصاله! ته هم سم د خپلواکۍ غوندې يې
ماته کې نه ښکارې په سيورې د برې کې اوسې

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې!
ته خو هر وخت ګوره زما په خپل زړګي کې اوسې

اوره ! د ټولو عاشقانو کې دې وخت تېر کړی؟
کنه تنها د **فضليار** په اسوېلي کې اوسې

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته رانه واخلې د فرېب او دا د چل ملګري
خاونده راکړې په زړه سپین لکه ململ ملګري

والله پر ما باندې خو زور د رقیب نه رسېدو
زما خلاف ورسره یو شول زما خپل ملګري

ستا له نظره ولې پټ ګرځي پوهېږې په دې؟
زما زړګی همېشه ځان ساتي له غل ملګري

که امریکا ، روسیه او چین خپلو کې هر څنګه وي
زمونږ خلاف ګورئ بیا ټول دي یو د بل ملګري

د ازاد شعر غوندي کاږه واږه مې نه خوښېږي
غواړم خواږه او په لار سم لکه غزل ملګري

د دولسم ، لسم او اووم یاران به څنګه هېر کړي
د فضلیار چې اوس هم یاد دي د اول ملګري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ټول خوی او خواص دې بس همدا ښه دي بدل مه شه
نيت د بل ملګري دې هيڅکله درته غل مه شه

زلفې ، شونډې ، زنه او دا سره سره اننګې دواړه
ټول دې ګل او ګل شه، خو په سترګو کې دې ګل مه شه

زړه دې لېونی ښه دی چې ليکې لېونۍ غزل
عقل دې الله وساته عقل دې پاګل مه شه

څه چې دې په زړه کې وي پوره دې ارمانونه شه
هر څه دې خدای درکاندي، خو را درته اجل مه شه

نظم، يګتې او نور د دوی په څېر شعرونه دې
شي دې ، پروا نه کوي خو خاورې دې غزل مه شه

دا دُعا په نيمه شپه کې شوې فضليار ته ده
ده هم پرې آمين کړی چې توري دې خجل مه شه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس یو ارمان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري
زړه مې جانان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

د خلکو مینځ کې جنګ، جګړې او په اخر کې جرګه
دا ملکان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

دا جینکۍ چې په لمانځه کې دُعاګانې کوي
دوی هلکان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

چې ډک له مینې محبت نه وي بس هر یو شاعر
داسې جهان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

فضلیار تل یو پرمختللی او سوکاله غوندې
افغانستان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

راشه د ګل غوندي سپرلي غوندي بشر درښیم
ځان ته دي وګوره بس دغه شان نفر درښیم

د زلفو وربځو کې يې پټ ساته که روغ مې غواړې
دا لمرين مخ دا د مېن د مرګ خطر درښیم

عجب مقتول دی، خپل قاتل لکه ايمان پرې ګران دی
مرې! خو خپل زړه او دا ستا مړاوی نظر درښیم

په هغې ژمنې دې بلا مازيګري واوښتل
تا چې ويل همدا راتلونکی مازيګر درښیم

باور مې نشي چې له تور غره نه دې کم وي ګراني!
ستا په سينه کې دا د تورو تيږو غر درښیم

ته يې خوښېږې ((لمر)) په تا باندې مين دی ګلې!
دا چې دا ځمکه باندې ګرځي دغه لمر درښیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا امکان شته چې د دُښمن لاسونه ښکل شي رانه
د چا لپاره به سرکوزی هم اتل شي رانه

تا به خوشحال ساتم که ته چېرته خفه شوې رانه
کېدای شي یاره چې د ژوند ډېوه مې ګل شي رانه

افغانستان په څېر ویجاړ زړه مې په دې سوچ کې دی
چې ګاونډي لېوان به منعه په څه چل شي رانه

کله چې لست د ګلو لیکمه ، نو نه پوهېږم
چې ستا نامه ولې په ټولو کې اول شي رانه

جانانه! ستا راخپلول خو دومره سخت کار نه دی
خیر که په دې عمل پردي دغه ټول خپل شي رانه

هغه خبره دې رېښتیا شوه چې ویل به دې تل
له خپله لاسه به (فضل) غریب پاګل شي رانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په زوره کور پرې جوړوي څه ستمګره ده يار
يو څوک مې زړه کې لاس وهي لکه کوډګره ده يار

اوس تر کورونو رسېدلې په دېرو کې کېږي
زمونږ د مينې کيسه تېره تر ګودره ده يار

زما د زړه باغي مرغه چې يې تابع کړ ځان ته
دا د ظالم لور ګوره څومره زوروره ده يار

طبيبه ! يار هېرول څه مانا خپل ځان کړمه هېر؟
زما له واکه څخه دا بهر خبره ده يار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پام چې د شپنې مخکې څه ورانه خبر ونه کړې
چې همدا اوس راکوزه شوې له ممبره ده یار

چتې غوسه یې زړه ! په ما کې څه ګناه خو نشته
په نه خبره رانه هسې مروره ده یار

انجینری غوندې خو وخت د فضلیار نه نیسي
غزل لیکل خو د یوې شیبې خبره ده یار

ننګرهار پوهنتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

الله خبر چي هر سړى پسخېږي دوى ته څنګه
دا زړونه له سيني نه ورکولېږي دوى ته څنګه

دا ښکلي د اسمان خو مونږ ته ستورو غوندي ښکاري
چي ښکلي ددي ځمکي به ښکارېږي دوى ته څنګه

مشرانو خو خپل زړونه په دي خلکو ښه تش کړي
ډک زړونه ددي خلکو به خوټېږي دوى ته څنګه

دا مستي جينکۍ چي يو پر لاس کړي نو دوه مات کړي
بنګړو نه مړوندونه به ډکېږي دوى ته څنګه

يو وخت به ددي خاورې شهيدان ټول راژوندي شي
يو وخت به زمونږ سترګي بيا غړېږي دوى ته څنګه

دا خلک فضليار غوندي مينو ته حيران دي
چي شوخي به په زړونو کي منجېږي دوى ته څنګه

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لور د دار روان دی
خو بیا هم شکر دی چې ستا دعشق پر لار روان دی

وطنه! ستا مینه کې ځیني له سرونو تېر شول
د ځینو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

څنګه به ووینې ښه ورځ زمونږ غټ خیټې مشران
چې ورپسې د مظلومانو لوی ازار روان دی

اوس د پیسو له شماره وتې ده خبره نوره
اوس د موټرو او کورونو دلته شمار روان دی

لکه چې بیا یې اوربدلې د چا مسته غزل
فضلیار ګوره پر لار هغسې خُمار روان دی

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

تر اوسه زړونه د اغیارو لا ساړه نه ښکاري
لا مې د زړه په غوښو دوی راته ماړه نه ښکاري

هغوی ژوندي دي هغوی ژوند او مینه دواړه کوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري

اوس خو مې دادی له سینې څخه غټې شی ورک شوی
اوس دې هم تا ته مړه کاته لکه چې غله نه ښکاري

پام کوه بیا دې په سینه چې لونګ ځوړند نه کړې
د پاچاهۍ پر تخت مې ماته بل څه ښه نه ښکاري

لکه لېوه وهي ټوپونه هر یو ښکلي پسې
دا په سینه کې مې پروت شی خو ماته زړه نه ښکاري

خدای خبر ولې فضلیاره په تا څه شوي دي
اوس دې برېتونه د پخوا په څېر کاږه نه ښکاري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نه ښکلي ملي ، نه مې څوک تنکي منکي خوښيږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چتې پتې خوښيږي

هغه ياري نه ده چې څوک پکې ونه ځوريږي
ما ځوروه زما يارۍ کې اسويلي خوښيږي

څوک احمدزي،څوک ستانکزي ، څوک خوګيانۍ خوښوي
زما په ټولو پښتنو کې اپريدي خوښيږي

له مجبورۍ او احتياجۍ څخه امان غواړمه
خو خپل جانان ته مې زارۍ او مجبوري خوښيږي

زه به دي غم اخلمه ، درد اخلم ، بلا اخلمه
سپينه خولګۍ خو دې اشنا د هر سړي خوښيږي

نظم چتياټ ګڼې ، ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښيږي

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تـا هـــېرولـــی نـشـم ګــرانـه تـا بـه لا يـادوم
روح بـه ســتايـمـه ، ضـرور بـه خـپـلـه سا يـادوم

مخکي ډېر نبه وم چي وزګار به شوم رایاده به شوي
اوس چي تـسپي اړوم پام مـي شـي چـي تا يـادوم

خلکـو ته ناســت يم لـه سهـاره تـر ماښـامه پـوري
ورتـه لګـيـا يـم نـور نـو څـه خــو سـتا جـفـا يـادوم

په ژوند خـو سـتا هـېرول بالـکل ده ناشـوني خـبر
لـه مــرګـه پــس بـه هــم پـه ژبـه مـسـيـحـا يـادوم

سـتا د يـوي خـولـي شـکـرانـه کـي زه يـوه شـپـه ټـولـه
څـادر پـه سـر کـړم د جـومـات کـونـج کـي الله يـادوم

تـا فـضـلـيـار تـه مـي هـم خـولـه او هـم خـپـېـره درکـړه
تــه راتــه هـــاغـــه يــادوه او زه بــه دا يـــادوم

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سترګې خو نه دي ، تباهي ده ، بربادي د خلکو
د غنم لـو غونډې پرې يار زړونه ريبي د خلکو

يوه پوښتنه مې په زړه کې ده رينتيا به وايې
دا چې منګي دې ډېر مات کړي که زړګي د خلکو؟

دا ځني ځني چاپلـوسي لکه هـنر غونډې وي
دا ځني ځني خو چتهي ځپلـئ ځتهي د خلکو

منم چې (مسته) يې خو پام ګراني چې سهوه نشې
هغه (حيا) ده چې زړګي همېشه وړي د خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګـــیا دي غــاړو کې یې هـار د غـلامۍ اچـوي
خـو په وینـا کـې سـتـایـي دغـه ازادۍ د خلکـو

زمـونږ په چم کې خو د هر چا تکـه زېږ اوښتي
خدازده په څه وي داسې تک سـره انتګي د خلکو

هیـڅ پروا نه کړي فضلیاره که یې وخت ګڼي سپک
خیـر دی رسـېږي تر خـالـقه اسـویلي د خلکـو

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ما که قلندر غواړې او ما که تل خُمار غواړې
ما که بې پروا له نړۍ، ما که تل هوښیار غواړې

ای د جانان یاده ! نو یواځې به مې نه پرېږدې
راشه ، که مې چېرته د غزل سپه سالار غواړې

افرین افغان ځوانه! همدا د وطن مینه ده؟
خپل وطن ویجاړ پرېږدې، پردي وطن کې کار غواړې

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووایم
ته په بازارونو کې شغاری د چنار غواړې

بس کړه فضلیاره کوم بل څه خو هم ترې وغواړه
څو پورې به خدای نه دُعاګانو کې یو یار غواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ان تر سهاره ستا له یاد او اداګانو سره
لګیا یم ټوله شپه لوبېږم له دېوانو سره

د کلي پېغلو په ګودر کې ځنګه پرېکړه وکړه؟
چې دوی به څه کوي له خپلو لېونیانو سره

د رقیبانو تور مخونه او کوځې د کابل؟
ښکلی جنت کله ښایيږي له کارغانو سره

رقیبه! تا خو ګیدړانو کې هم نه شماري څوک
خو ګوره مونږه جنګېدلي یو لېوانو سره

وېل یې زما دې دا ښکاري سترګې نور نه دي پکار
د مین سترګې ښې ښکارېږي ژړاګانو سره

چې په ژړا مې ورته سرې کړې نو شین سترګې ویل
خدازده که سوله حزبیان وکړي پرچمیانو سره

کابل-منځنی طب

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

غومبوري دې زما د وينې وېش باندې لګيا شول
دې کار ته نن دوه غټې بلاګان سره سلا شول

جرګې د معشوقو له خدايه سپين او سور رنګ وغوښت
د زېړ رنګ په ټاکنه عاشقان سره سلا شول

يو څوک له کوه قاف نه راشي وايي مبارک شه
له تا سره خپلوۍ ته ښاپېريان سره سلا شول

الله ! دغه خواره واره پر يو مشر راټول کړې
داړلو ته يې بيا د غرو لېوان سره سلا شول

بانه دې ياره پوه کړه چې لږ رحم نه کار واخلي
ايستلو ته زما د زړه د کان سره سلا شول

پوښتنه ترينه وشوه چې په ژوند قيامت دی څه شی؟
ځواب ته يې مين ټول په (هجران) سره سلا شول

سبا به **فضليار** لکه منصور غوندې په دار کړي
په دې پرېکړه نن واړه ملايان سره سلا شول

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پوره پوره یقین لرم تاثیر باندې د زلفو
ترلی بند په بند یمه زنځیر باندې د زلفو

دا څو شپې خوب کې ګورم پکې اوړمه را اوړم
اه شیخه ! ژر مې پوه کړه په تعبیر باندې د زلفو

مال دومره مهم نه دی د ځان ویر څه پروا نه کړي
اخته دې نه کړي خدای هیڅوک په ویر باندې د زلفو

ناصحه ! تا یې هم لکه چې خوند ولید که څنګه
بیخي نن نه مړېږې په تفسیر باندې د زلفو

د هر زړه یو ځای خوښ وي خو زړګی د فضلیار بیا
همیش اوسیدل غواړي پر کشمیر باندې د زلفو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خالق دې د ښکلا له بامه وغورځوه مړه شې
د کبر او غرور له تخته لاندې راچپه شې

زړګی بېچاره دلته په تړپونو شي خير غواړي
چې کله ته په بر سر د کوڅې کې راښکاره شې

کابله! کور د هيلو شې چې نوی مشر راشي
خو ځو شپې وروسته بېرته بيا د هيلو هديره شې

خفه جانانه بيا به هسې وخت کله رانشي؟
چې نورو نه رامنده کړې پر ما خوره وره شې

ډېر زړونه دې سوري کړل خو په تاهيڅ هم ونشول
په زړه باندې ډبرينې کاش په زړه لکه ښيښه شې

چې سترې فضليار غېږ کې ارام او بيا ويده کړې
الله خبر که دومره مهربانه لکه شپه شې.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

واړوه نور خاورې د هغې شپې پر کيسو باندې
زه شوم په زاريو ستړی ته شوې پر نخرو باندې

زړه ! حال به يې ستا غوندې وي مړ به له شوګيره شي
څوک چې اعتبار کوي د ښکلو پر وعدو باندې

هر څه چې کوڅه کې وکړو هيچا ته حال نه وايي
دغه اعتبار لرو د اوړي پر غرمو باندې

ناستې وې کرارې کور کې هر څه نه بې غمه دوی
دا ظلم که رحم دی پر پېغلو ښتنو باندې؟

اوس يې چې کوڅه کې فضلياره بې ديدنه يې
هسې ژړېدلې په سفر کې پر شپو باندې

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګمين صيب پر پل

***

تر څو به په چل ول باندې قدم راسره ږدې
لاسونه به په دروغو په قسم راسره ږدې

چې زه دې شرابي کړم ته خو هم ځان لږ خُمار که
ضرور به دا ځل شونډې په چلم راسره ږدې

که غواړې يې نو زه خو يې تنها غږوی نشم
رباب باندې به څو ګوتې ته هم راسره ږدې

ماښام خو دې بانو باندې کړ تېر، اوس نيمه شپه کې
وعده د يوې خولې په سپېده دم راسره ږدې

چې ماته دې په خپلې سينې ځای راکړ نو ګوره
يو څو پيالې د بنګو به نو هم راسره ږدې

زما پر نازک تن به فضلياره غرض نه کړې
بس يو به دغه قول ښه محکم راسره ږدې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د زړه په تل کې مېشته کېږي بل ځای نه اوسېږي
مینه په وینه کې ګډېږي بل ځای نه اوسېږي

نوره یې مخه د سپېرو خاورو په لوري واوړي
څوک چې له یار نه جلا کېږي بل ځای نه اوسېږي

جانانه! تا نه دې غمونو کې وفا ډېره ده
هغوی له نورو نه شرمېږي بل ځای نه اوسېږي

له ټول بدن نه شوې راټولې د دردونو څپې
د زړګي لور ته راستنېږي بل ځای نه اوسېږي

که د ویجاړ وطن غمونه دې په کار وي نو ټول
د فضلیار زړه کې اوسېږي بل ځای نه اوسېږي

هریپور

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دلـتـه ګوزاره شـوه لـه تور فکرو سره سـخته نور
ښکلیه ! که زمـا منې لـه دې کلي نه تـښـته نور

غواړې چې زما له خولې د خپل حُسن صفت واورې؟
پرېږده دا د وخـت نادودې مه راڅخه پوښـتـه نور

بې د لـمر د وړانګو به لمرګلیه! ژوندی پاتې شې؟
دلـتـه شـوه د ښکلـو قحطي، زړه حسـن پرسـتـه نور

ولـې فضـلـیـار بـاندې چـپـه مـېـچـنـې ګـرځـوې
خدای ته ګوره راشه له دې کاره تیـر شه وخته نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نور سختې دلته شپې شوې، لـه دې کلي کـډه ورځم
ترخې د ژوند شپې شوې، لـه دې کلي کـډه ورځم

د مینې سمندر یم په لمبو کې مې ژوند خوښ دی
چې مړې په کې لمبې شوې، له دې کلي کډه ورځم

چې ظلم پکې ځای دی اوس نیولی د جرګو
چې شاړې یې دېرې شوې، له دې کلي کډه ورځم

نه غره کې کېږدۍ ښکاري، نه په کلي کې ګودر
هر لور ته هدیرې شوې، لـه دې کلي کډه ورځم

بدرنګ غوندې مخلوق ورته له بل ځای راروان دی
ترې کډه ښایستې شوې، لـه دې کلي کډه ورځم

د ژړو ګلالۍ خبرې سپېرې شوې فضلیاره
شروع پکې نشې شوې، لـه دې کلي کډه ورځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لـړ خـو مـې زړه دمـه دمـه کـړه بـيـا کـه ځـې هـم نـو خـيـر
يـو وار خـو سـتـرګـې راښـکـاره کـړه بـيـا کـه ځـې هـم نـو خـيـر

يـا مـې ټـپـې ټـپـې زړګـې تـه شـه پـټـی او مـلـهـم
يـا يـې نـور هـم تـغـمـه تـغـمـه کـړه بـيـا کـه ځـې هـم نـو خـيـر

دا د چـيـنـار پـه شـانـتـې دنګـه بـنګـه ونـه خـو دې
لـړ تـاو راتـاو، کـړه وړه کـړه بـيـا کـه ځـې هـم نـو خـيـر

ګـېـډۍ د زلـفـو دې لـه ځـان سـره هـمـداسـې مـه وړه
ښـه يـې پـر مـا خـوره وره کـړه بـيـا کـه ځـې هـم نـو خـيـر

پـه خـولـه کـه بـلـه وعـده نـه راکـوې خـيـر دی ګـرانـه
لـږ يـې پـه سـتـرګـو نـوشـتـه کـړه بـيـا کـه ځـې هـم نـو خـيـر

راشـه دلـبـره فـضـلـيـار دې ډېـر نـهـيـلـی ښـکـاري
لـږ يـې پـخـلا، لـږ يـې ډاډه کـړه بـيـا کـه ځـې هـم نـو خـيـر

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تنکي تنکي ګلان په سپېره خاوره کې پرېږدي
دا ولې لارويان دي نيمه لاره کې پرېږدي

منم چې د اساني ورځې ښه مېړنی يار يې
خو دريغه سړی ډېر ژر بيا په ګرانه کې پرېږدي

ای وخته! چې راځي خلک پر ځان باندې رامات کړي
چې ځي نو زنځيرونه يې په غاړه کې پرېږدي

ښکاري چې کله ښکار وکړي نو ځان سره يې يوسي
خو ته بيا سوري زړونه لويه لاره کې پرېږدي

راځي خو په نامه د پسرلي مګر افسوس چې
اغزي بيا د زړګي په ډښته شاړه کې پرېږدي

ښکارېږي فضلياره چې يې زړه دی درخوړين کړی
د خپل ژوندون کيسه چې نيمه ژباړه کې پرېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

هره شپه راځي په خوب کې په خندا تا راپه یاد کړي
څه ساده او کلیواله شان ښکلا تا راپه یاد کړي

که د ورځې ستا خونخور یاد له رنځور زړه نه بهر کړم
تور ماښام راته بلا شي سپوږمۍ بیا تا راپه یاد کړي

نا آرام زړونه چې واړه د آرام غېږه کې نغاړي
دا زړه سوانده نیمه شپه خو ماته لا تا راپه یاد کړي

منظره یې چې ما ستا په تورو څڼو کې لیدلې
اوس نو هر یو سنځل ګل جلا جلا تا راپه یاد کړي

فضلیار به ستا له یاده ګورستان ته کډه وکړم
خو په ګور کې به بیا هم هره بلا تا راپه یاد کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زما زړه چې ستا يادو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز
سمـندر چې په لمبو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

ساده نه دي ښې پوهيږي چې د ناز افسون ځيګر خوري
خو پيغلوټې چې نخرو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

چې ارام له نازه ډک ژوندون پرېږدي په خپله خوښه
ځي مجنون په سرو مېروکې ژوند کوي دا يې دژوند راز

نه هيڅ زور شته پرې نه ظلم،دا د ټول بدن واکمن زړه
چې په خپله پرهرو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

ټول عالم بېغمه پروت چپه چوپتيا ده په جهان کې
فضليار چې شوګيرو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې ګلونه ستا وربل کې بيا شول ځای ليکه پر ليکه
اُميدونه مې ګوګل کې بيا شول ځای ليکه پر ليکه

سپينو ستورو غوندې ټول ستا د نامه سپېڅلي توري
زما د زړه په تاج محل کې بيا شول ځای ليکه پر ليکه

پسرلی په ننګرهار کې لنګوټو نه معلومېږي
د نارنج ګلان هر ول کې بيا شول ځای ليکه پر ليکه

زما زړه به په څه حال کړي چې پوځونه د ښکلاوو
ستا د سترګو په مورچل کې بيا شول ځای ليکه پر ليکه

تا چې ځان سره څه وېلي فضلياره په قلاره
هغه ټول دادي غزل کې بيا شول ځای ليکه پر ليکه

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

***

زړه مې په سترګو دی مین د سینې شنګ نه مني
افغان جانان مې له جنګ سترې دی نور جنګ نه مني

همېش خُمار وي او زنګېږي د خیالونو په تال
د چا په زړه کې چې وي مینه هغه بنګ نه مني

دوی له ټوپك سره بلد دي، صرف ماشه پېژني
لاس یې ببلچې ته نه ورځي ، زړه یې کولنګ نه مني

مین د سوي زړه نغمې بل څه کې نهویني چې
بې د بلبل له فریادونو بل آهنګ نه مني

دغه پردیو رالوی کړي نور خیالونه لري
دا بې فرهنګه فرهنګ څه کوي فرهنګ نه مني

پښتون یې مه بوله چې یو د توري شرنګ پېژني
خوشال خو ستایي د ادم د رباب ترنګ نه مني

خر فضلیار ته خو مې ډېر د سره پالنګ وویل
خو په سنګر کې په شوګیر روږدی، پالنګ نه مني

د فضلیار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لمر نور له غرونو پنا کېږي لږ خو راشه کنه
زړه مې نرى نرى خوږېږي لږ خو راشه کنه

د رقيبانو غمازانو هيڅ پروا مه لره
خير چې هر څه اوس راپېښېږي لږ خو راشه کنه

د زړه په تل کې مې پرتې دا ورستې شوې هيلې
ستا په راتلو چې راټوکېږي لږ خو راشه کنه

د ذهن پاڼه مې نور سپينه شي هر څه ترې هېر شي
صرف ستا تصوير پرې انځورېږي لږ خو راشه کنه

هغه تازه زړه مې باور وکړه چې بې له تانه
بس ورځ په ورځې مړاوى کېږي لږ خو راشه کنه

ته چې ترې لاړې فضليار بېچاره ټوله ورځ اوس
په لاره ځان سره غږېږي لږ خو راشه کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوچاپرلیکه

***

کله ځان راڅخه ورك شي کله ورك شمه په ځان کې
کله خاورو کې اوسېږم کله سترګو د جانان کې

زما مینه او ستا کبر د افغان او جاپان غوندې
یو تر اوسه لا رنځېږي ، بل اوسېږي په اسمان کې

ستا غمونه مې په زړه کې واه واه څومره ښه ښکارېږي
لکه تیته چې رمه شي په سرسبزه بیابان کې

ددې وخت دا ناخبره مسلمان چې ترې کړېږي
ددې هرې یوې ستونزې د حل لار ده په قران کې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینو ستورو غوندې ټول یوه اسمان کې سره اوسي
دا پښتون، تاجك، اُزبك چا كړل پیدا په یو افغان كې

منم دا چې زما مینه دې په زړه كې شته خو دومره
لكه پروت چې كوچنی ګل وي په ساحه د كهكشان كې

مقتدیانو! **فضلیار** غریب یو څه وسواسي شوی
خیر كه نن یې د بل چا نامه كړه یاده په اذان كې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پيالې دي بې اثره او کنډول دی خدای وهلی
هر څه نه مزه لاړه، جهان ټول دی خدای وهلی

پخوا چالاک شيطان ته هم، صرف يو لغمانی بس و
اوس خدازده څه پرې وشول، لغمان ټول دی خدای وهلی

کونړ نه څه ګيله او نورستان نه څه اُميد دی
چې خپله د وختونو سندربول دی خدای وهلی

پرتوګ له پښو ووتو، نېکر او پطلون راغی
لونګۍ شوله بې قدره او پکول دی خدای وهلی

نور لاړو، د اتڼ له هر ميدانه ډېران جوړ شو
اوږدې څڼې بې تابه شوې او ډول دی خدای وهلی

والله چې فضلياره ملنګۍ کې هم څه نشته
تسپې بې اهميته شوې ، کچکول دی خدای وهلی

لغمان

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په اداګانو ، سترګکونو ، اشارو ولاړ دی
والله د ښکلو ژوند خو ټول بس پر نخرو ولاړ دی

زما له زړه نه خو دا ستا غمونو جوړ کړ کابل
اوس نو پرې ځکه (سوله ساتی) د پردو ولاړ دی

څو به مو نورو ته وي سترګې د امېد نیولې
کله به وایو چې هېواد مو پر پښو ولاړ دی

هسې چتې ترېنه دا خلك د خوښۍ تمه کړي
د عاشقۍ ژوندون خو ټول پر اندېښنو ولاړ دی

د ننګرهار ګلاب ، زما زړه او انار د کندار
درېواړه وياړي چې یې رنګ ستا پر لېمو ولاړ دی

شېخه ! چې ولې مونږه تاته چندان ښه نه ښکارو؟
د خدای طاعت لکه چې ټول بس پر تسپو ولاړ دی

ګلمخې! راشه مسافر يار دی خدای بیا راوستو
ورك فضليار دې د ګودر پر څنډو شنو ولاړ دی

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

***

بس ټولې سیمې د زړګي مې نور تر خولې ډکې دي
ستا له یادونــو ددې ښــار واړه کوڅې ډکې دي

چې راځي نه، تصویر دې مه رالېږه څه پرې کوم
ستا تصویران خو څه لږ نه دي ترې باغچې ډکې دي

ددغه چم له پېغلو جونو به ځوك څه ګیله کړي
چــې یې لــه زړو فســادونو نه وړې ډکــې دي

خدایه ځنګلونه خو یې وربیل اوس بل څــه وایـي
چې لـه الـماسو ددې وران هـېواد درې ډکــې دي

دلـته د ورځې هم ډاډه ځــوک ګرځېدلای نه شــي
داسې خو نه ده چې له ډاره مو صرف شپې ډکې دي

خندا خو څه کړې اداګانې هم پر خپل ځای پرېږده
والله د مـینې لـه اثره دې ګـیلــې ډکــې دي

یوه خو نه ده، دوه خو نه دي، درې څلور هم نه دي
د فضلـیار لـه غـزلـونو کــتابچـــې ډکــې دي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

اطرافيان

څه ساده خلک يو چې څوک راته راوګوري لږ
مونږه ورمنده کړو لاسونه ورته دواړه ورکړو

مونږ اطرافيان بس په هر چا کوو د خپلو ګومان
څوک چې راپاڅي تالاشۍ ته مونږه غاړه ورکړو

دوی مو په شوارو واسکټونو کې بمان لټوي
مونږ ورته جيب نه موټې کورت راواخلو واړه ورکړو

مونږ ساده خلک په تګۍ او برګۍ نه پوهېږو
چې څوک مو خوښ شي نو بس زړونه په ولاړه ورکړو

د سر په بيه له خپل حق نه تيرېدلای نشو
دي ته حاضر يو چې دوستۍ کې ورته دواړه ورکړو

کابل- پوليس اکادمي

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله کله ازاري شي ګني نور د ژوند قرار يې
عشقه ! څومره بختور يې له يو زړه نه بل ته لاړ يې

کبرجنه ! خلک اخلي غلامان په لوړو بيو
زه چې هسې ستا غلام يم ته له ما څخه بېزار يې

سره شاديان څه په غرور درته راغلي وو وطنه!
خو له تانه خبر نه وو چې پرديو ته انګار يې

هجره! خير اوس خو مې يار يې، راته وايه چې دا ولې؟
د زړګي له غوښو پرته نور له هر څه نه بېزار يې

که پر زړه د فضليار دي بارانونه د غمونو
د نړۍ ډېرو غمو کې د جانان غمه سردار يې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

که ملامت یم او که نه یم نور توبه جانانه
خیر دی بخښنه درنه غواړمه خفه جانانه

د سمندر زړګي په مینځ کي مي تاوېږي مدام
ستا د یادونو زوروره شان څپه جانانه

ولي له خپل پخواني کور داسي په څنګ تېرېږي؟
کله نا کله خو مي غېږي ته راځه جانانه

باور دي وشه ستا له تګ سره یو ځای ووته
زما له ژونده د خوښیو جنازه جانانه

نور به هغه خبره نه کړم چي ستا خوښه نه وي
نور به د هر کار درنه غواړم اجازه جانانه

باور مي نشي چي دي وشي هیڅ امکان نه لري
د فضلیار پرته له تانه ګوزاره جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که راغلې نو دا ستا د سترګو ښکار درته درښیم
پر زړه به مې تر ټولو ستر پرهار درته درښیم

له غره راڅوړند رود به درنه هېر کړي که دې ولید
ددغې ګلالۍ جینۍ رفتار درته درښیم

شربت غوندې یې غړپ که ای د وخت غلام زلمیه!
نور څه درسره ښایي خو بس زار درته درښیم

کم عقل دی چې هر څه ورته وایم نه صبرېږي
دا زړه ، دا په اور سوی سور انګار درته درښیم

عجبه ده ، هر څه یې د دوستۍ په نامه وکړل
وژني ، ورانوي او بمبار درته درښیم

توبه ! دا عزرائیل هم عجیبه غوندې انسان دی
ها پاس خو نه، جانان د فضلیار درته درښیم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قتل پسې بيا راوتي دوه غبرګې خونكارې دي
خدايه زړه مې ساته نن يې بيا سترګې خُمارې دي

ځنګه تر خوا درشمه او څرنګه دې ښكل كړمه
شا او خوا لښكرې د ښېلتون خونې ولاړې دي

ستا په كشمير مخ هندوې زلفې پيردارې څو
زما له افغاني غازې نظره سره وراني دي

هيڅ د ميني راز او دعشق ناز پكې ښكارېږي نه
ځار دې شم له سترګو ځنګه نن داسې ناكارې دي

خداى خبر چې بيا دغه د زاڼو كتارونه نن
كوم لور ته هجرت كوي پر كومه خوا رواني دي

ته خو نازنينې ځې راځې چې ګوندي غلا يې كړې
پام كوه د زړه مې بدماشانې څوكيدارې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خدای خبر نور دې لاکوم وخت او زمانو ته پرېښی
دا دومره غټ حساب دې یاره کومو شپو ته پرېښی

تاسو پوهېږئ چې دا خدای پاک ولې غرب نه وهي؟
هغه یې هم افغان پکول او لنګوټو ته پرېښی

ته چې ترې تلې نو خوب دې ولې وور له ځانه سره؟
ماشوم زړګی مې دې جانانه شوګیرو ته پرېښی

ملا ! را اوځه له مسجد نه امامت څه کوې؟
سیاست دې ولې دې مضرو حشرو ته پرېښی

د خلکو زړونه یې پر لاره باندې وکړل ټول
د فضلیار یې د زلفانو زولنو ته پرېښی

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

مینه، خندا، ټوکه، ادا به بیا له کومه کوې
سختو حالاتو کې دعا به بیا له کومه کوې

چې هم دې وژني او هم خوند په کې له ژونده ډېر وي
داسې نظر داسې مسکا به بیا له کومه کوې

غروره! پام کوه چې یار درنه خوابدی نشي
ساه اخیستل د زړه درزا به بیا له کومه کوې

وختـه! دا ښکلي بې قدره نه کړې پام پرې کوه
داسې پښتو داسې تقوا به بیا له کومه کوې

سپوږمۍ په (لمر) ډېر ظلم مه کوه که مړ شي ګوره
ته به هم خواره شې رڼا به بیا له کومه کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: ډېرو صبورجان او غیورجان ته!

***

کــنـدهــاري يـاران چې کلـه راپـه زړه سي بـارا
پـه هـغـه دم مـې نـو زړګـی ذره ذره ســي بـارا

دا تـه نـو چېرې يې چې نـه ښـکارېږې وه ظالـمه !
هسې نـه ژونـد مـې درپـسې ايـره ايـره سي بـارا

ژبـه مـې ګـونګـه سې بيـخي غـزل ويلای نـسـم
خــو چـې تـا ووينــم غــزلې راشـــېوه ســي بـارا

بـس ګــرده ورځ لـکـه پـايلـــوچ ايلـه ايلـه ګـرځېږم
تـه څـونه ښـه يې چې رايـاد سې ورځ مـې ښـه سي بـارا

کـه بيـا خـوابـدی سوې نـو بيـا بـه دا نـړۍ ورانـه سي
بيـا بـه مـې ګــرده سـره زړه بـس لــولـپـه سـي بـارا

کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا پروا نه کړي چې څوک ګېډې ته خواړه نه لري
سخته ده دا چې د یار سترګو ته رانجه نه لري

څوک چې ماغزه لري ضرور به هغوی غم هم لري
څوک چې په زړه نه لري غم هغوی ماغزه نه لري

د رقیب حق دی چې خپل ځان د خلکو سیال وګڼي
ځکه چې هیڅ په لمن داغ لکه کارغه نه لري

ښار کې مو کار نشته دی هر سړی اوزګار ګرځېږي
کلي کې نشته دی اوبه ، غر مو غرڅه نه لري

وخت به بې خونده ځنګه نه وي وخت به خود ګډوډ وي
وخت بې غیرته په لمن کې پښتانه نه لري

په فضلیار باندې ملګرو کې ډېر ګران هغه دی
چې هم بریتونه ، هم وېښتان او هم بانه نه لري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپين سان مې اوس په تورو سترګو خور دی که راځې
بس نور مې نو سفر د ګور په لور دی که راځې

دا تاته زما تن چې نه زړګی لري نه روح
وه غمه د جانانه ! ډېر ښه کور دی که راځې

يواځې همدا ته مې د رنځور زړګي ارزو يې
له نورو نعمتونو مې زړه تور دی که راځې

ظاهر وجود مې مه ګوره چې روغ رمټ ښکارېږي
دننه مې زړګي اخيستی اور دی که راځې

ها تا چې کبرجن ګانه مغرور دې ورته ويلې
هماغه فضليار درته سرتور دی که راځې

د عامې روغتيا روغتون - جلالکوټ

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې بهرنۍ مېلمنې ته!

***

ګوره لومې ، جال او زولنو سره به نه راځې
زلفو تار په تار خورو ورو سره به نه راځې

دا خلک تيارو کې دي بلد سترګې يې برېښ کوي
دې ځای ته د لمر د پلوشو سره به نه راځې

مرګ دې راشي مرګ له دوی نه سل ځله بهتره دی
ژونده ! د بېلتون له تورو شپو سره به نه راځې

سترګې دې په کور کې پرېږده بيا راځه زما خواته
دلته دانه تيرو تمانچو سره به نه راځې

بې له ښکلو راشه فضليار دې هرکلی کوي
پام کوه د مرګ له پرېښتو سره به نه راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درني او پتمني خور مريم ناصري ته!

***

نهيلي مه شي خوري خپل پت به حتمي ساتي
ځـوانان به وګوري چي ځـنګه خپلواکـي ساتي

د ملالـۍ سکنـۍ خويندي نو په څه شوئ تاسي؟
چي سـنګـرونه مو يوائـي اوس زلمـي ساتي

د څو تيټ سترګو او پردو په سر دي نشي بدنام
ډير زلـمـيان شـته دی چي هـوډونه ايوبي ساتي

که تـوپ، ټوپـک، تـوره او ډال ورسـره نه وي ، خير دی
پښـتـانه ښـه دي په کـورو کـي تبرګـي ساتي

زمونږ شپونکي اوس روږدي شوي په ببدياوو کي دوی
خپلـو رمـو سـره ضـرور څـو دانـي سـپي ساتي

کېدای شي دا ځل دغه چم لکـه ميوند وځلـي
د مـلالـۍ خـواص چي ځـان کـي (ناصـــري) ساتي

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ګلاب د ګل غوټۍ شولې که څنګه؟
ایله اوس نو د یارۍ شولې که څنګه؟

پولادي زړونه په یو نظر سکاره کړې
جادوګره بنګالۍ شولې که څنګه؟

دا چې تل د پېغلو مخکې یې روانه
سرلښکره ابدالۍ شولې که څنګه؟

په هر چا به لکه واوره وریدلې
خو پر ما لکه ږلې شولې که څنګه؟

څنګه لاس پر مخ حیرانه ودریدلې؟
پښېمانه په خولګۍ شولې که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والله ډېر زيات ځورول دې اوس ياد کړې
نوره لاړې کابلـــۍ شولې که څنګه؟

ستا دې مستو حرکاتو کړم بې خوده
ټوله جوړه له مستۍ شولې که څنګه؟

فضليار ته اوس غوسه او کنځل نه کړې
ګلې! نوره سکـــنۍ شولې که څنګه؟

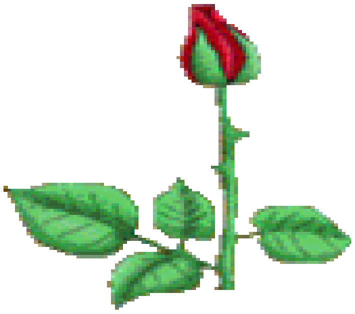

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا د سترګو، د کتلو بلا واخلم
ددې دوه غبرګو قاتلو بلا واخلم

ستا لپاره ستا د واړو غلامانو
د نړۍ د ټولو ښکلو بلا واخلم

برند راوګوري بیا ځان سره مسکۍ شي
ددې درد ، ددې درملو بلا واخلم

زه د ځان او که د ستاسې غوندې یاره
د ټک زېړ ، که د سرو ګلو بلا واخلم

ښار دې ورک شي، د خپل کلي د پېغلوټو
د ټیکریو د وربلو بلا واخلم

د ګلانو هر څوک اخلي فضلیاره!
ستا په شانتې د بلبلو بلا واخلم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په عاجزۍ کوم غوښتنه پیره
کوه د زړه مې لږ پوښتنه پیره

روح او جسد مې دا ستا غبرګ مریدان
غواړي له تا سره لیدنه پیره

تک سپین بشر او تکې توري جامې
مه کوه ډېره ټولوژنه پیره

څومره له کوډو او تاثیر ډکه وه
هغه اول ځلې کتنه پیره

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه بې لارې شاعري مې نشي
ښه يې په غور کړه څارنه پيره

چې هم شي خوږ، هم نازکخياله داسې
د تخيل غوارم روزنه پيره

که دې دا خواست د فضليار ومانه
نو سل او زر ځله مننه پيره

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

زړه، عقل که روح وایه چې کوم نه دی؟
دوی کې ستا په مینه چې مسموم نه دی؟

څوک دی د دوزخ د سرو لمبو لایق؟
چا ایمان راوړی ستا پر نوم نه دی؟

ډاګ دی، قبله نه ښکاري لمونځ څنګه کړم
کور د جانان هم راته معلوم نه دی

زړه مې په هر ست باندې پوهېږي اوس
اوس لکه پخوا غوندې ماشوم نه دی

پرته له تقوا ، پرته له دین څخه
څوک وایي چې ژوند لکه زقوم نه دی

تول دې اوس تړي په ښاپیرو پورې
وایي دا هلک د انسان زوم نه دی

زړه د فضلیار یې دړې وړې کړ
چا ویلې چې غم دې بم اتوم نه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خاطر اپريدي په ليکه

***

د انکار ټکو کې اقرار دې وکړ
ګرانې! دا څه عجيبه کار دې وکړ

دا و نظر او که د غشو باران؟
چې دا زما د زړه پر ښار دې وکړ

تا په نفرت ګوره هيڅ نه وو کړي
خو نن په مينه د زړه ښکار دې وکړ

زه يې رينښتيا کړم در په دره ګلې!
هسې چتې د ناز ازار دې وکړ

ستوري دې ورکړل خال دې واخيستو ترې
اسمـــانه! چـل زمـا پـه يار دې وکـــړ

هسې هم روږدى يې زړه ، خير دى كه نن
ان تــر سـهــاره انتـــــظار دې وکـړ

اوس (انالحق) څه؟ تا به هلته منم
چـې دغـه غـږ پـر سـر د دار دې وکـړ

واک دې د خولې نور فضليار ته ورکړ؟
دومـره باور او پر ما خـوار دې وکړ؟

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پام زړه! چې دې ژوند لکه ګنډېر نشي
بيا د يو چا ياد درنه چاپېر نشي

کله څوک د يار رضا موندلای شي؟
څو پوري له خپلې رضا تېر نشي

هيڅکله فراق ورته ونه وايې
ژوند چې دې سور اور، خواږه ګنډېر نشي

زړه! څه چې دې خوښه وي، کوه يې خو
پام کوه چې رب درڅخه هېر نشي

وامې وربدل ودې ويل هجر ته
پام چې فضليار درنه کوشېر نشي

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د خپل نامه په خوا کې (ګل) لیکي
زما د نوم سره (بلبل) لیکي

زهرو او شاتو نه جوړ لیک رالیږي
چې یو سلام او یو کنځل لیکي

د وخت قلم د هغه چا پر تندي
چې ډېر وژونکی وي ، اتل لیکي

زه قافیه او ردیف نه پېژنم
د وطن غم پر ما غزل لیکي

زمونږه هر ګاونډی خپل پلان کې
پاس د (چور) لفظ لاندې (کابل) لیکي

توری د (یار) په (فضل) ځومره ګران دی
په ځان پسې یې متصل لیکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا د مستۍ او نخرو څه کمی دی
د اباسین د څپو څه کمی دی

څله مې زړه باندې داغونه پوښتې
د یخ پر مخ د خولو څه کمی دی

زما غوښتنې که هر څو ډېرې دي
دا ستا په خوله د پلمو څه کمی دی

وایه د جنګ که د ورانیو وکړم؟
زمونږ د ژوند د کیسو څه کمی دی

دلته یې توپ او ټانګ جوړه غړوي
په دې وطن د نغمو څه کمی دی

صرف ماتول یې زده کوه پې مخې!
تاته د زړه د ښیښو څه کمی دی

د فضلیار بې پروا خیاله! پام کړه
دلته د دار زولنو څه کمی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه ته يې زما چې زولنې نه کړې
لنډې لنډې زلفې دې اوږدې نه کړې

ولې هسې خون د مين زړه اخلې؟
پام کوه چې شونډې دې بيا سرې نه کړې

هسې خو راځې نه تر څو پورې چې
هيلې مې په زړه باندې ورستې نه کړې

زه اوس اموخته يم خوله په زور اخلم
ګوره چې دې ځان بې حوصلې نه کړې

نور مې په مات زړه چې لوبې ونه کړې
هسې نه چې ځان ورباندې پرې نه کړې

غېږ ته د جانان به ور ونه رسې
څو چې فضلياره شپې رڼې نه کړې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ثنګه به له ما دومره ارزانه ته؟
ستا عِشْق به د سر په بیه مانه ته؟

دا خلک دي مونږ ته دُعاګاني کړي
مونږ که نه وای روس تر هندوستانه ته

کان د زمرودو خپله هم ژړل
کله چې وتو له بدخشانه ته

ولې دي افغانه دومره ژر پرېښود
ستا دُښمن روان و له جهانه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاس فضا کې هم افغانان شته که څه؟
څنګـه د باروت بوی لـه بارانه ته؟

راغلـې خو لـه تللي دي ونه پوښتل
ولې له دي خاوري پښـېمانه ته؟

مخه مــې د (آه) تـا ولــې ونیـوه؟
سـتا له لاســـه ان تـر اووم اسـمانه ته

هـــسې دي غـزل د فضليار تم کــړ
دا خــو تـر حــمـزه او تـر کـاروانـه تـه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قد د صنوبر لري دلبر ربه
حسن لکه لمر لري دلبر ربه

خلک يې بانه بولي خو ستر ګو کې
سم لکه خنجر لري دلبر ربه

دا چې بې له وېرې ځي راځي دلته
ځان باندې باور لري دلبر ربه

تير شي له ټټر زړګی سوری کاندې
څومره خوږ نظر لري دلبر ربه

زړه نه دی ، له تکو تورو تيږو نه
جوړ سينه کې غر لري دلبر ربه

داسې نه چې صرف همدا بې رحمه ده
دغه شان ټبر لري دلبر ربه

ورحميږې ته پر فضليار باندې
زښته ډېر خطر لري دلبر ربه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پکي پيدا که د ژوند شــور جانانه
جوړ که زما په زړه کــي کــور جانانه

لږه په شونډو کي مسکۍ غوندي شه
لږ مي زخمي زړه که ټکـــور جانانه

لــري کــړه نوره دنداســه له خـولي نه
پـر زړه مــي مــه بلــوه اور جــانانه

راځه د شرم له هسک غــره راتېر شه
راشه په زړه مــي شه راخــور جانانه

ځار دي شي زر ښايسته او سل غنمرنګ
لـه تـانـه ای زمـا تک تـور جـانـانـه

په يــو نظــر چي زړه دانه وانه کــړي
رب دي اوبـه کــړه دغــه زور جـانـانـه

فضلـيــار مــه وژنــه پــه پـښـه چــاره
ورپســـــي راوړه دا ځــل لــور جـانـانـه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله د ادم د رباب ترنګ شمه
کله د ابدال د توري شرنګ شمه

کله غلیمان په ماته سر کړمه
کله خپلو وینو باندې رنګ شمه

شا مې د میدان په لوري نه شوله
مخامخ روان شمه غورځنګ شمه

زه د چا اتوم بم ته احتیاج نه یم
ځار د خپل ولس له نام او ننګ شمه

زور دعقیدې مې خدایه کم نه کړې
هسې نه چې هر ډګر کې ړنګ شمه

سرومال مې دواړه له وطنه ځار
خبر که په دې لاره کې ملنګ شمه

وخــت د ضــرورت کې به ټوپک اخلم
نور به مل د ببـل او د کــولـنګ شـمـه

زه پښــتون زلــمـی اوس پوهــېدلـی یم
غواړم چـې پـه پوهـه کـې هـم دنګ شـمـه

مـال او مــتـاع رنګ د ژونـدون نـه ګــڼم
مـینـه کې چې پر شـم نـو بـدرنګ شمه

غـواړمــه مـلګـرو فـضـلـیـار غــوندې
ښـکلـو ته په غــاړه کې لـونګ شـمـه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

شا او خوا زما د سترګو اوس رنه ده
پکې بله چې دا ستا د مخ ډيوه ده

د نړۍ منظرې ټولې مې شوې هېرې
ستا د سترګو څومره ښکلې منظره ده

په نخرو د پېغلو ډله کې روانه
دا د سرو کالو جلۍ څومره خوږه ده

راځه مه ځه يو سات کېنه د يار ياده!
سهار لرې دى تر اوسه نيمه شپه ده

د خپل وران کابل ښکلا چې مې ليدلې
د نړۍ له نورو ښکلو مې توبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مينې شنې ننترې پرې ولاړې
څه سرسبزه مې د شوخ زړګي دره ده

د کابل شاړ شويه ښاره! زيرى زيرى
ستا د پېغلـو ډلـه بېرته راستنه ده

فضلـيـاره اوس په مينه ښـه پوهېږې
خلک هسې درتـه وايـې چې وره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سخت شولو ګوزران، چې دا بـه ځنګه شي
نه راځي جانان ، چې دا بـه ځنګه شي

زه درتـه پـر ځمکـه انتـــظار کـړمـه
ته شوې د اسمان، چې دا به ځنګه شي

لـوټې لـوټې خاورې دې کـړ، وران دې کړ
زمـا د زړه جـهان، چې دا بـه ځنګه شي

خلک د ژوندون پـه خوند مـړېږي نه
مونږ ورته حیران، چې دا به ځنګـه شي

بس د مرچو ښـتـه باندې ناست دې ټول
زوړ دی او کـه ځوان، چې دا بـه ځنګه شي

ښـه او بـد نـه ګــوري فضليار مـني
ستـا هر یـو فرمان، چې دا به ځنګه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پرېږده ستا په سینه خور لکه ټیکری شم
د دې غیرو خلکو سترګو کې اغزی شم

ستا لومړی خندا شپېلۍ د اسرافیل وه
یو ځل بیا وخانده شاباس چې ژوندی شم

سپېلنی یم خو د ښکلو وچکالي ده
ربه ! یو ښکلی پیدا کړې چې لوګی شم

لېونی شم په ځنځیر نه سړی کېږم
خو چې یو سوك د یار وخورم نو سړی شم

سل ګیلې او زر غوښتنې مې وي زړه کې
خو چې تاته درنژدې شم نو ګونګی شم

د ماشوم غوندې مې نور غېږ کې وانخلې
راځه ته غېږې ته راشه چې زلمی شم

***

کله هر وخت کله لږ تم درځمه
د وخت له دوده سره سم درځمه

د ګل په وار بورا دی کله منعه؟
ته مې ښکنځه زه به بیا هم درځمه

د سینې لار دې راته خلاصه پرېږده
د زړه کعبې ته په حرم درځمه

ګله ! که شا او خوا دې ټول اغزي شي
زه نیمه شپه سپور په شبنم درځمه

د بې شرمیو پلیتیو نه پاك
لکه پښتو ، لکه زمزم درځمه

چې مې په قدر باندې نه پوهېږې
خیر فضلیاره نور به کم درځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

له هر کار نه يم وېستلی د يار سترګو
په زړګي يمه ويشتلی د يار سترګو

ساده سترګي مي په جنګ کله پوهېږي
هر ميدان ترينه ګټلی د يار سترګو

څه دوه ، دري او يا څلور واري خو نه دی
په بار بار يمه رټلی د يار سترګو

نه پوهېږم چي کوم عيب، اخطار او ډاردی
زما سترګو کي ليدلی د يار سترګو

دا چي اوښکي مي له سترګو نه بهېږي
دغه حال رالورولی د يار سترګو

فضليار ته بل چا هيڅ ويلي نه دي
دا له کلي راشړلی د يار سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تـه كه د بل شي ژوند بـه څه شي یاره
ګومان مې نـه شي چې دې وشي یاره

پـرتـه لـه تانه خـو سـپرلي هـم ګوره
خزان خـزان سـپیره سـپېره شي یاره

ژوندكې بـه داسې وخت هم راشي كله
چې مـې د زړه داغـونه ښـه شي یـاره؟

ټـول ارمـانـونه د نهـیلـي ژونـد مـې
پـه ځـورېـدو ځـورېدو مـړه شـي یـاره

خپـله یـې نه غـوارې كه ویې غوارې
کـور بـه ویجاړ د بېلـتانه شـي یـاره

زړه چې مې چا کې صمیمیت وګوري
نو ټول خـواص یې د واړه شـي یـاره

چې فضلیـار كله ستا سوچ کې لاړ شي
نو یې خـولګۍ اوبـه اوبه شـي یـاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الی: خپل مشر تره مولنا محمدادریس (حقاني) ته! چې په
ډېر ترخه وخت کې مې ډېرې خوږې شپې ورسره کړي

***

روح، زړه او جسد مې لور په لور شول نور
یو یې د اسمان دوه یې د ګور شول نور

تور زما د سترګو ولې نه راځي؟
سپین زما د سترګو پسې تور شول نور

ای د ژوند اسرې! پرته له تانه خو
خوب،خوراك او څښاک راته پیغور شول نور

بس دی فضلیاره په ژوند څه کوې
بخت او تخت دې دواړه رانسکورشول نور

ککړك

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا نه ډېر جـانانه بل څـوک نشته دی
نه پاس په اسمان او نه په ځمکه خوږ

مـاته مـې چـرسي لالـی رایـاد کانـدي
بوی د چـرسـو لګـي پر مـا ځـکـه خوږ

دوی وايـي جـانان دې نمـک نه لــري
زړه وايـي جـانان دی بـې نمکـه خـوږ

وپوښـتـل یـو چـا چـې پښـتـانه ولـې
نه ګڼي بل هيڅ څه تـر ټوپکـه خـوږ؟

بيـا هغـه خـبـر وکـړه چـې وېل بـه دې
دا د ظالـم زوی دی بـې درکـه خـوږ

یـاره فضليـاره فکـــر نـه کـــوم
بل به نو کوم ځای وي تر (ککړکه) خوږ؟

پاس پچیر

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ارمان ارمان ساتل يې نه پېژني
ښکلي فقط د زړونو وره پېژني

ددې مهال ياران الفت څه کوي
دوى خو فقط پيسه او سره پېژني

زما په زړه کې يې عمرونه تېر کړل
خو ما تر اوسه پورې نه پېژني

زما غريب چې صيب ، جناب نه دى زده
نو ريښتيا څوک به ما په څه پېژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې له مینې چې ناشوني ده، دې چم کې
بلـه هره ګـناه شــوني ده، دې چم کې

مینه ستا مې په زړه نوې روږدې نه ده
دا بـلا ډېره لـرغـوني ده، دې چم کې

دا د زړه دا مینه ناکه شان مرغۍ مې
له تعجبه غوني غوني ده، دې چم کې

دا چـې وايي مــینه جــرم دی ګناه ده
دا وينا بالکل ريښتوني ده، دې چم کې

د الفت د ښاپيرۍ خدايه ته مل شې
ډوبه شوې نور تر ستوني ده، دې چم کې

فضلـياره تـه يـو چــا تـه خــوارډ ګــورې
دا خــبر ګوره مرګـــوني ده، دې چم کــې

ککړک - سره رود

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه کې مې دواړه روح او وینه لا شته
پکې ستا یاد پکې ستا مینه لا شته

چېرته به زړه شي له دې کلي صبر؟
چې پکې هاغه نازنینه لا شته

بچې د کرکې ننګرهاره وایي
څنګه تر اوسه دلته مینه لا شته؟

راشه په خپل رنګ یې رنګینه کړه نور
د ژوند په پاڼو کې مې سپینه لا شته

یو فضلیار دی چې بې مینې ګرځي
که دلته بل څوک هم بدبینه لا شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې لانجمنې ښاپيرۍ ته!

***

يوازې ستا خو نه دي ډېرې دي يار
لانجې بېخي له حد نه تېرې دي يار

د څو بدرنګو او ترخو له لاسه
خوږې خبرې رانه هېرې دي يار

نيمه په کور نيمه په بند کې والله
مياشتې د ژوند مې داسې تېرې دي يار

اوسني وخت کې او رينښتيني مينه؟
دغه خبرې پخوا تېرې دي يار

ستا د سيالۍ پکې څوک نشته ګني
جينکۍ دلته کې هم ډېرې دي يار

د زړه له غوښو مې تر اوسه پورې
ستا اداګانې لا چاپېرې دي يار

***

ښه يې سپک لکه د خلي که جانانه
رقــيبان مــې غلــي غلــي کــه جــانانه

دا ســپېرو ســپېرو وختــونو پســې راشه
پسرلي غـوندې يې ښـکلي که جانانه

ستا پيکي ته زما زړه خدای پيدا کړی
ســيخکي ترينه راکــولي کــه جــانانه

خير د زړه له يـو څه وينـو څخه تېر شه
يــوه ســمــه غـــزل وليـکـه جــانانه

فضلـيار د خپلــو بدو بخښله غـواړي
تړمې اوښـکې يې قـبولـي که جانانه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: د خوګیانو په لوخې کې د ملك محمد قیاس درنې کورنۍ ته، چې پر جلالکوټ د امریکایي بمبارېو پر مهال یې ډېرې سنونزې په ورین تندې راسره کاللې وې.

***

خپلواکي مې د خپل قام راځخه غواړي
له غلـيم نـه انتقـام راځخه غواړي

باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قيام راځخه غواړي

تنګ غيرت مې پېغورونه راکوي تل
هغه خپل شهيد امام راځخه غواړي

عجيبه ده چې تقوا په چا کې نه وي
هغه څنګـه احترام راځخه غواړي

فضليـاره مقتول زړه سره څه وکړم
د مسيح د خولې سلام راځخه غواړي

لنډۍ-خوګیاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زخمي دې نه کړي یاره په قسم دی خطرناک
تنکی مخ دې ترې ساته چې شبنم دی خطرناک

یو وخت به مې شي زړه ټوټې ټوټې هوا ته پورته
یو څوک یې مینځ کې پروت لکه د بم دی خطرناک

حیران یم چې دې څنګه دا مغروره دلاسا کړه
ملا صاحب! د ځان په خیر دې دم دی خطرناک

بس ټک پسې بل ټک شي په زړه غبرګ ټکونه راکړي
هر ناز یې په والله لکه لړم دی خطرناک

ویریږم د چا یاد یې ریښې غوڅې نه کړي خدایه
هر وخت د **فضلیار** زړه ته ارم دی خطرناک

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نا آرام زړه مې آرام راڅخه غواړي
یاره ستا د شونډو جام راڅخه غواړي

ستا لیدو سره نن ونه لړزېدلو
زړه مې ځکه اوس انعام راڅخه غواړي

یا مرګی او یا جانان، لاسلیک دې وکړه
مینه داسې استعلام راڅخه غواړي

د زړګي مې بله هیڅ غوښتنه نشته
ستا یادونه تل مدام راڅخه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند مې يوځه، تن مې بل ځه، روح مې نورځه
ياره! ښه بد دي تمام راځخه غواړي

دهرځه شته چې خوښ مې نه دي ، خو يې وايم
هغه ټول مې خپل عوام راځخه غواړي

ته دا زړه ، دا ستا د زلفو مين ګوره
لېونی په خپله دام راځخه غواړي

يار به څنګه شي؟ دا زړه يې فضلياره!
هر سهار او هر ماښام راځخه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس ډز ته وي تياري دواړو غبرګو کې مرمۍ
جانان همېشه ګرځوي په سترګو کې مرمۍ

يو وخت دلته تېر شوی چې ښبتې به وې خدايه
په ونو، انسانانو او په چرګو کې مرمۍ

د ښو او د خوږو تورو پر ځای پکې پرتې وي
په خولو د ځينو ځينو غنمرنګو کې مرمۍ

د وس يې خدايه نه يو په خپل فضل يې کړې شنډې
دا پورته الوتکو ځوانيمرګو کې مرمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته چې لاړ شې ستا یادونه نور هم ډېر شي
دا دروغ دي "چې څه تېر شي هغه هېر شي"

که پلو دې کړ ترې لرې ، لمر به خوار کړې
ټول شمسي نظام به ستا له مخ چاپېر شي

پر دې خوار زړه مې هېڅوک بریالي نه شول
چاته ترې د تورغر چاته پنجشېر شي

څه یوه ورځ خو مې نه ده، تل دا حال وي
څو زه لاره ورته نیسم جانان تېر شي

پر کابل د وحشت دور راپه یاد کړي
د یار یاد چې مې له زړه څخه چاپېر شي

دا څو بیته به په خلکو کې ژوندي وي
فضلیار به له یارانو څخه هېر شي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

بې پوښتنې بې سلامه راغی نیغ څوک
په زړګي مې راداخل شو لکه تیغ څوک

د همدې لپاره خدای مونږ ته راکړې
سر به نه کړي ای وطنه له تا دریغ څوک

خدای مې یار ته هسې سترګې دې ورکړې
لکه ورکړي سپین ښامار ته لاس کې تیغ څوک

فکر نه کړم که جنت کې یې سات تېر شي
چې یو ځل د یار په مینه کې شي دیغ څوک

لکه زه چې یې د زړه وینې ورزبېښم
دې مجلس کې راته ګوري داسې تېغ څوک

فضلیار بیخي له ځانه خبر نه و
خو په زړه کې یې بیا ناست و ایغ و بیغ څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه استاد ناګار ته!

***

روسان پر ټوله لاره، کوي خلکو ته کیسې
افغانه! ستا له ډاره، کوي خلکو ته کیسې

پکول که مې نړۍ کې،د مېړانې یو سمبول دی
لونګۍ مې هم چلتاره، کوي خلکو ته کیسې

یو وخت به یو شمېر خلک، په نښتو اوازونو
د غرب په هره لاره، کوي خلکو ته کیسې

که اوس دې هغه تېر وختونه نشته پروا نه کړې
غزلې دې ناګاره کوي خلکو ته کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا جلۍ مې پاس په بلۍ څو ځلې لیدلې ده
ما خو په خطر کې نړۍ څو ځلې لیدلې ده

دروغ وايي د ځان د سپېڅلتیا په هکله دروغ وايي
(لمر) سره مې وربځ کې (سپوږمۍ) څو ځلې لیدلې ده

مور دې راته غله ښکاره شي ستا سترګې چې ووینم
ما یوه بې سترګو هوسۍ څو ځلې لیدلې ده

خدای خبر چې ولې یې ښېراوې هیڅ قبلیږي نه
رب ته په سجده مې خېږۍ څو ځلې لیدلې ده

پام چې فضلیاره د طالب په نوم منکر نشې
ستا په سر مې سپینه لونګۍ څو ځلې لیدلې ده

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library